

Sergey Poletaev: Západ ví, že ukrajinská protiofenzíva selhává. Jaký je tedy plán B?

[rt.com/russia/582505-ukraine-counteroffensive-us-cold-war](https://www.rt.com/russia/582505-ukraine-counteroffensive-us-cold-war)

Pokusí se blok vedený Spojenými státy proměnit Ukrajinu v „hraniční“ stát ve stylu studené války, nebo se pracuje na něčem jiném?

Sergey Poletaev, spoluzakladatel a editor projektu *Vatfor*.

Ukrajínští vojáci drží své pozice uprostřed rusko-ukrajinské války v Doněcké oblasti na Ukrajině 18. srpna 2023. © Ignacio Marin/Anadolu Agency via Getty Images

Neúspěch jejich zástupné válečné sázky nyní motivuje západní představitele, aby zvážili vyjednání příměří na Ukrajině s Ruskem v souladu se současným status quo a bez pevných politických závazků. To by transformovalo konflikt do klasického formátu studené války.

Západ se pokusí prosadit tato jednání z pozice síly, zatímco ochota Moskvy zapojit se bude záviset na našich úspěších či neúspěších na bojišti v nadcházejících měsících.

V západním tisku byly hlavní příběhy o Ukrajině v posledních týdnech o tom, jak špatně si ukrajinská armáda (AFU) vedla a jak silná je ruská armáda ve své obranné činnosti. To znamená, že protiofenzíva Kyjeva, i když formálně neskončila, byla téměř definitivně odepsána.

Výsledky dvanácti týdnů boje jsou tedy: První ze tří ruských obranných linií byla dosažena v úzké oblasti, bylo obsazeno pět nebo šest vesnic v okolí a většina rezerv připravených pro operaci byla použita. nahoru.

Přestože se ukrajinské síly stále snaží postoupit na Záporožskou frontu v oblasti Orechovo-Tokmak a Vremievského výběžku a také u Artemovska (Bachmut), sázka Západu na ukrajinskou vojenskou porážku Ruska zjevně nevyšla. Obecně platí, že na frontové linii byla nastolena křehká rovnováha (nebo poziční pat, chcete-li), takže otázka vojenské iniciativy a budoucnosti konfliktu zůstává ve vzduchu. Stále častěji se mluví o příměří.

[Přečtěte si více](#)

[Ilya Kramnik: Zde je důvod, proč NATO není schopno pomoci Ukrajině vyhrát](#)

Na bojišti

Ukrajinský konflikt je jako kyvadlo: Jedna strana udělá strategickou chybu, nepřítel ji využije, udeří, získá výhodu a pak usne na vavřínech. První strana pracuje na svých chybách, vrací údery (také

to nestačí na úplnou porážku) a usíná na vavřínech. A koloběh se stále opakuje.

Prošli jsme jedním a půl takovým cyklem: první fází ruské vojenské operace a stažením „dobré vůle“ z okolí Kyjeva, po kterém Západ a Ukrajina připravovaly a vedly operace v Chersonu a Charkově. Pak jsme pracovali na našich chybách, s mobilizací, vytvořením obranné linie a narušením ukrajinské ofenzivy (a řekněme, že teď už byla konečně narušena).

Aby měl nepřítel šanci porazit Rusko na bojišti, musí znásobit svou výhodu nad ruskými ozbrojenými silami. K tomu bude muset zdvojnásobit nebo ztrojnásobit vojenské zásoby, zdvojnásobit nebo ztrojnásobit počet svých vojáků a mít k dispozici stovky nejnovějších letadel s nejmocnějšími zbraněmi (místo desítek zastaralých) a tak dále.

Za prvé by to trvalo několik měsíců, přinejmenším i za předpokladu, že Rusko bude stát stranou a nepřipraví odpověď. Zadruhé, Západ prozatím není vůbec nakloněn takovému obratu událostí: Současná úroveň jeho zásob zajišťuje náhradu ztrát AFU a schopnost pokračovat v obraně na současné úrovni nepřátelství. Takže v podstatě dost na udržení se nad vodou.

Jak protiofenzíva slábne, hybná síla na bojišti se přesouvá do Ruska. Připravuje náš generální štáb letos velkou ofenzívu, nebo bude raději pokračovat v obraně? Ve prospěch prvního jsou velké zálohy, které nebyly využity v letních bojích, ve prospěch druhého pak po celé délce fronty, která je od loňského podzimu statická, vybudovaná obranná linie. Opustit to by znamenalo popřít si výhodu.

Máme zaútočit nebo ne? Zdá se, že má smysl útočit pouze s rozhodujícími cíli: Potřebujeme strategickou porážku AFU, která nám umožní vnutit nepříteli naši vůli. Potřebujeme k tomu dvou- nebo trojnásobnou výhodu, kterou v tuto chvíli jakoby nemáme.

Ruský vojenský průmysl nabral na síle a naše armáda nyní roste rychleji než nepřítel. Probíhá masivní nábor na zakázky a jako záložní opatření došlo k hluboké reformě mobilizačního systému. Předpokládejme následující: Pokud nepřítel projeví pasivitu, pokud Západ násobně neposílí AFU, pokud se nezúčastní sám (nebo prostřednictvím ‚užitečných‘ Poláků), generální štáb plánuje zůstat ve strategické obraně, dokud armáda dosahuje této mnohonásobné výhody a vytváří podmínky pro všeobecnou ofenzívu.

Pokud bude jasné, že Západ zvolil nové kolo eskalace, pokusíme se zasáhnout tím, co máme – co nejdříve, než bude mít nepřítel čas posílit.

Na domácí frontě

Vzhledem k tomu, že vojenský konflikt na Ukrajině není totální válka, poraženým nebude strana, které fyzicky dojdou síly, ale spíše ten, kdo ztratí vůli bojovat dříve. Důležitá je zde jasná vize vítězství a jasná strategie k jeho dosažení.

Rusko s tím mělo zpočátku problémy: Start byl pro všechny šokem a stejně náhle se změnil ve vleklý vojenský konflikt se sérií potupných porážek.

Přečtěte si více

Zelenskyj se ohání sekerou: Proč byl odvolán vysoce postavený ukrajinský ministr obrany a kdo je novým mužem, který ho nahradí?

Ruská společnost dokázala loni ránu ustát a – i když ne hned, až ke konci roku – se dala dohromady a připravila se na dlouhý a tvrdý boj. Koncepce našeho vítězství je jasná: Stále potřebujeme demilitarizaci Ukrajiny (radikální redukci její armády), neutrální status pro Kyjev (a mechanismus jeho kontroly) a uznání nějaké formy územních změn. To druhé bude mimochodem právně nejobtížnější; zde – v zájmu mezinárodní legitimacy – jsou možné jezuitské formy, jako je pronájem na 99 let. Ale v tomto bodě předbíháme.

Ačkoli tento koncept vítězství nebyl formulován, je intuitivně jasný; jednání úřadů na všech úrovních tomu neodporuje; a společnost, ač nepříliš šťastná (ozbrojené konflikty si užívají jen lidé, kteří nejsou úplně zdraví), se shromáždila a je připravena když ne přímo participovat, tak podporovat nebo alespoň tolerovat. To vše dříve nebo později přinese výsledky na frontě – pokud nepřítel neodpoví se stejnou jednotou.

Na křižovatkách

Poté, co si ruské síly zachránily své rezervy, provádějí plíživou ofenzívu poblíž Kupjansku, zatímco náš nepřítel, kterým je ve skutečnosti Západ, stojí před volbou: shromáždit se, zdvojnásobit a ztrojnásobit své úsilí, nebo se v tichosti stáhnout. hra. Neexistuje žádná třetí možnost. Strategie čekání, jak vidíme v našem případě, funguje pouze v případě, že je jasné, na co čekáte. Jinak hra na čas povede jen k úspěšným úderům motivovanějšího soupeře.

Západem zvolená doktrína proxy války se ukázala jako slepá ulička. Jak ukázal uplynulý rok a půl, při současné pomalé eskalaci může Rusko odrazit vojenské úsilí Ukrajinců – i za cenu značného napětí, i když to znamená hlasité a ponižující porážky, které nemají žádné strategické důsledky. V tomto případě ani teoretické zdvojnásobení či ztrojnásobení ukrajinské armády nebude všelékem.

Aby se Západ sjednotil, potřebuje vůli a potřebuje jasný cíl, nový koncept vítězství, sen, za který bude bojovat. Může být takovou ambicí opět vojenská porážka Ruska?

Pokud ano, zdálo by se, že by to vyžadovalo buď přímou vojenskou intervenci na Ukrajině, nebo druhou frontu v té či oné podobě: na straně Polska, v Podněstří nebo někde jinde. Tomu budou předcházet prohlášení západních vůdců o nepřijatelnosti vojenského vítězství Kremlu a tomu odpovídající mediální propaganda tlačí na eskalaci.

Zdá se však, že Západ ve skutečnosti nechce eskalaci, ale spíše klasickou studenou válku a víceleté zadržování – dlouhou strategii, která se již jednou osvědčila.

K tomu musí Západ zmrazit konflikt. Z jeho pohledu by bylo dobré, kdyby vyhrál Kyjev, ale pokud to není možné, alespoň v současném stavu, tak ano. Ukrajina by se pak stala pro Západ hranicí, podobně jako západní Německo ve 20. století, ale aby to fungovalo, je potřeba dostatečně silná dohoda s Moskvou.

[Přečtěte si více](#)

[Jak si stojí po neúspěšné letní protiofenzívě Kyjeva ruská a ukrajinská armáda, když se letos na podzim blíží k novým bitvám?](#)

To je základ pro smysluplná jednání, která by mohla začít letos na podzim. Nebo již probíhají. Pákou Západu by mohla být hrozba vlastní přímé intervence nebo otevření druhé fronty.

Může takový blaf fungovat? Na jedné straně by taková dohoda odporovala naší vizi vítězství nastíněné výše. Ale opět, příměří za našich podmínek bez rozhodující vojenské porážky ukrajinských sil se zdá nemožné.

Na druhou stranu, pokud se situace na bojišti začne obracet proti Kyjevu, bude v zájmu Západu konflikt co nejdříve ukončit, dokud jeho klient ještě má jakousi sílu. V logice nastíněné výše to znamená určitý druh tlaku, zejména prostřednictvím médií, s cílem je vyděsit.

Jak se poziční pat na bojišti zhorší, bude Moskva stále více v pokušení zajistit alespoň slabý mír. Boj je spojen s těžkými ztrátami a nejde o sankce, ale o ztracené životy a banální výdaje denního rozpočtu. Podmíněný „Minsk-3“ se může ukázat jako vhodný kompromis, který problém odloží na dlouhou dobu.

Dosud byla ruská rétorika spíše nekompromisní, ale to jen proto, že se vezeme na vlně úspěchu – od loňska jsme si s Ukrajinou vyměnili role. Pochopení toho, zda jsme ve válce nebo se snažíme o smíření, přijde pouze tehdy, když odpovíme na bitevním poli. Pokud najdeme způsob, jak prolomit obranu a vymanit se z patové situace, budeme bojovat k vítězství. Pokud ne, budeme si muset pořádně rozmyslet, co dál.

Mějte na paměti, že jednání na pozadí nepřátelství mohou trvat dlouhou dobu, možná i roky.

ANALÝZA

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

NÁS Ukrajina

